

си край, действуваха убийствено върху душата на поета и бързо скжсяваха живота му. Въ последни дни той ослѣпѣ и почина на 28 май 1912 г. Вестъта за неговата ранна смъртъ опечали цѣлата българска интелигенция, която знаеше, какво високо мѣсто заема поетътъ въ нашата книжнина и каква дълбока яма оставя той въ нея съ своята смъртъ. Мжката отъ тая преждевременна смъртъ ставаше още по-тежка, защото Славейковъ остави коститѣ си въ чужда земя, далечъ отъ родината, за която тѣй милѣше и за духовното издигане на която даде цѣлия си животъ.

Следъ деветъ години (1921 г.), по нареждане на министерството на народното просвѣщение, неговитѣ кости бѣха пренесени въ България и погребани съ голѣма тържественостъ въ софийскитѣ гробища. На погребението се стече цѣлата българска интелигенция да се поклони предъ останкитѣ на голѣмия поетъ и да засвидетелствува голѣмото си уважение къмъ неговата личностъ и поетическо дѣло.

